

Sygnatura akt VI Ka 964/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 lutego 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika (spr.)

Sędziowie SSO Marcin Schoenborn

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2015 r.

sprawy **K. R. syna J. i W.,**

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 278§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 12 czerwca 2014 r. sygnatura akt IX K 275/14

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 964/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt IX K 275/14 Sąd Rejonowy w Gliwicach uznał oskarżonego K. R. za winnego tego, że w dniu 16 października 2013 roku w B., woj. (...), działając umyślnie dokonał przecięcia siatki ogrodzeniowej biegnącej wzdłuż działki o numerze (...) powodując straty w mieniu w wysokości 500 PLN na szkodę (...) sp. z o.o., a następnie z masztu przekaźnikowego usytuowanego na tej działce po wykonaniu przecięcia dokonał zaboru kabla koncentrycznego (...) o długości ok. 80 m wartości 1474,20 PLN netto na szkodę spółki (...) S.A., przyjmując, że czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 18 kwietnia 2005 roku o sygn. akt III K 13/05 na karę jednego roku pozbawienia wolności, którą odbywał od 1 kwietnia 2009 roku do 1 kwietnia 2010 roku, to jest czynu z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd orzekł nadto na mocy art. 44 § 2 k.k. przepadek dowodów rzeczowych i zwolnił oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wywiódł oskarżony, który zaskarżając orzeczenie w całości zarzucił:

1) obrazę prawa procesowego, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 6 k.p.k. poprzez uniemożliwienie skorzystania oskarżonemu z przysługującego mu prawa do obrony poprzez odmowę przyjęcia wniesionego sprzeciwu i rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych;

- art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności błędnego ustalenia, że dopuścił się zarzucanego aktem oskarżenia czynu,

- art. 7 k.p.k. poprzez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w toku trwania postępowania przygotowawczego, podczas gdy dokonana z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów szczegółowa analiza treści tychże wyjaśnień prowadzić winna do wniosku, że są one logiczne i wiarygodne oraz korespondują z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym,

- art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych sprawy niezbędnych do poczynienia ustaleń stanu faktycznego, w szczególności polegające na braku ustaleń czy nożyce znalezione w samochodzie oskarżonego są tożsame z tym, jakich używał sprawca do przecięcia siatki ogrodzeniowej a następnie przecięcia i zaboru kabla koncentrycznego długości 80 m;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z ostrożności procesowej

3) rażącą niewspółmierność wymierzonej kary, albowiem orzeczono karę najsurowszą w postaci kary pozbawienia wolności, uznając jako okoliczność obciążającą fakt, że oskarżony był uprzednio karany za przestępstwo podobne przy niedostatecznym uwzględnieniu, iż postawa oskarżonego, a także stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu przemawia za wymierzeniem kary znacznie łagodniejszej.

W oparciu o tak postawione zarzuty oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od przypisanego przestępstwa ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania. Z ostrożności procesowej wniósł o zmianę wyroku polegającą na warunkowym zawieszeniu orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna z przyczyn niewskazanych w jej treści a związanych z naruszeniem przez sąd I instancji zasady bezpośrednio obowiązującej w postępowaniu sądowym, zgodnie z którą sąd powinien kształtować swoje przekonanie o wiarygodności poszczególnych dowodów w oparciu o bezpośrednio zetknięcie się z nimi. Tymczasem jedynym dowodem przeprowadzonym bezpośrednio w toku rozprawy były zeznania świadka Z. D. posiadającego wiedzę i to z relacji innych osób oraz z dokumentów wyłącznie co do rozmiaru wyrządzonych przestępstwem szkód, jakie poniosła spółka (...) S.A. Pozostałe relacje świadków, w szczególności policjantów, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego na miejscu zdarzenia, jak też świadka A. Ż., który zauważył osobę na maszynie przekątnikowej, zostały przez sąd ujawnione w toku rozprawy z uzasadnieniem, że bezpośrednio przesłuchanie świadków nie jest konieczne. Sąd błędnie przy tym powołał art. 391 § 1 k.p.k. jako podstawę prawną ujawnienia zeznań świadków z postępowania przygotowawczego, którego treść w żadnym wypadku nie wskazuje na możliwość odczytania zeznań z uwagi na to, że bezpośrednio przeprowadzenie dowodu niej jest niezbędne. Wskazaną przez sąd I instancji przyczynę odczytania zeznań świadków można oczywiście odnaleźć w treści art. 392 § 1 k.p.k. nie mniej przekonanie sądu o braku konieczności przeprowadzenia dowodu z zeznań w sposób bezpośredni nie może być decyzją arbitralną i dowolną. Z uwagi na obowiązującą w postępowaniu karnym ma etapie rozprawy zasadę bezpośredniości przepisy dotyczące odczytywania zeznań świadków, w szczególności przepis art. 392 § 1 k.p.k. nie może być interpretowany w sposób

rozszerzający, a uznanie, że bezpośrednio przeprowadzenie dowodu nie jest niezbędne, wiązać należy z sytuacjami, gdy dowód nie ma zasadniczego znaczenia dla sprawy, nie pozostaje w zasadniczej sprzeczności z innymi dowodami i jest wewnętrznie niesprzeczny. Jeżeli zeznania świadka dotyczą okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy, a przy tym są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego, to nieodzowne jest bezpośrednio przeprowadzenie dowodu z tych zeznań na rozprawie głównej. Bezpośrednie przeprowadzenie dowodu przez sąd orzekający ma nader istotne znaczenie dla prawidłowej oceny dowodu, dokonania trafnych ustaleń faktycznych. Innymi słowy, przepis zaś art. 392 § 1 k.p.k. może być stosowany tylko wtedy, gdy nie koliduje z interesem dochodzenia prawdy, a więc gdy odczytane zeznania świadków nie dotyczą kwestii o zasadniczym znaczeniu i nie są rozbieżne choćby z wyjaśnieniami oskarżonego czy innych świadków. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2006 r. III KK 42/06, Lex nr 202225; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2007 r. WZ 13/07, Lex 471428, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 października 2005 r. II AKa 355/05, Lex nr 183815)

Już z wyżej wskazanego powodu konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w celu ponownego jej rozpoznania przez sąd I instancji. Ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów apelacji w zgodzie z art. 436 k.p.k. uznać należy w takiej sytuacji za bezprzedmiotowe.